

ikke kan faa det bedste, og det er fra dette Synspunkt, at jeg ser paa det Forslag, som her foreligger. Det forekommer mig, at det er et Mæglingforslag, som er og maatte være antageligt for os alle. Det er ikke saaledes bestaende, at det kan tilfredsstille fuldt til nogen Side, men det kunne som bekendt Mæglingforslag aldrig. — Der er egentlig her 2 Yderstandpunkter, det ene er, at man vil have Folketingsmedlemmernes Antal helt op til Tallet 137, idet man mener ad denne Vej at komme Grundloven nærmere. Jeg skal ikke nægte, at man maatte derved virkelig komme Grundloven nærmere end ved dette Mæglingstandpunkt, men der er ogsaa et andet Hensyn at tage, nemlig til Befolkningens Ønske, og efter det Rendskab, jeg har til Befolkningen, tror jeg ikke, der hos den er noget Ønske om, at vi skulle have flere Rigsdagsmænd. Det er ikke Kvantiteten af Rigsdagsmænd, man ser paa. — Jeg tror tillige, at man i Sylland i det mindste, hvor jeg er bedst kendt, synes, at det ogsaa er et usparommeligt Standpunkt at stille sig paa. Man siger: naar 102 Folketingsmænd have kunnet klare det hidtil, hvorfor skal man saa sætte 137 til det? Fra et Sparommelighedsstandpunkt maatte man komme til det Resultat, at man maatte blive staaende ved 102, men det lader sig nu ikke gøre, fordi det er uretfærdigt, fordi Forholdene have udviklet sig saaledes, at der er blevet saa stor Forskel paa Kredse. Og saa mener jeg, at naar man ikke kan faa det bedste, maa man tage det næstbedste.

En af Grundene til, at der ikke er stor Stemning for at gaa over til et større Antal af Folketingsmænd, er, at man rundt om i Kredse hidtil har haft Besvær med at finde Kandidater. Et Bevis for, at man har haft dette Besvær, findes i den Omstændighed, at man i mange Kredse har maattet skrive her ind til Kjøbenhavn for at faa en Kandidat, fordi man ikke har kunnet finde nogen hjemme i Kredsen. Der er jo et vist Forhold mellem Tilbud og Efterspørgsel, dette gælder vist ogsaa paa dette Omraade, og der er virkelig ikke noget stort Tilbud, der er virkelig ikke mange, der have lyst til at forlade deres Bedrift, hverken i Købstæderne eller paa Landet, for at tage Plads her inde. Det er oven i Købet et økonomist Tab for en stor Del Mennesker, som finde i praktisk Virksomhed, den Slags Mænd, som vi maatte have mest Brug for. De maa jo forsømme deres Bedrift ved at tage her ind. Og det er ofte dem, der kunde give de bedste Bidrag til Diskussionen, fordi de ere Praktisere. Man ser jo, at det er sjældent, at en næringsdrivende Borger tager Plads i

Folketinget, Tilbudet er altsaa ikke stort, der er, saa vidt jeg ved, kun en eller to næringsdrivende i vort Folketing. Naar altsaa Tilbudet er saa ringe, saa vilde det volde store Vanskeligheder, hvis man vilde forhøje Tallet lige op til 137. — Af disse forskellige Grunde antager jeg, at det at forhøje Tallet er en Foranstaltning, som slet ikke har Vælgerbefolkningens Stemning for sig.

Vil man gaa til den anden Side og blive staaende ved 102, saa forudsætter det en Grundlovsforandring, thi det ere vel alle enige om, at man ikke kan blive staaende ved det store Misforhold, der er imellem Kredse nu, uden at være i høj Grad uretfærdig, navnlig mod Kjøbenhavn. Her maa altsaa ske en Grundlovsforandring, og efter hvad der siges fra alle Sider, kan man ikke vente i den nærmeste Tid at faa en saadan.

Det forekommer mig derfor, at der ikke er andet at gøre, end at vi maa tage et Mellemstandpunkt, som nu f. Eks. dette, der er foreslaaet, nemlig 110 Folketingskredse. Der er naturligvis den Mislighed ved dette Forslag, at det ikke fuldt ud tilfredsstiller efter Grundloven, men vi maa dog indrømme, at det kommer Grundloven nærmere end det, vi have; dette Mæglingforslag afviger dog i alt Fald ikke saa meget fra Grundloven, som det vi have. Der er her efter dog ikke nogen Kreds, der vil faa over 26,000—27,000 Indbyggere, medens vi nu have Kredse, der gaa op til 142,000. — Derimod kan man sige fra et agrarisk Standpunkt, at her vil der blive 8 Købstadkredse lagt til, medens der ingen særlig Landkreds bliver lagt til. Jeg vil indrømme, at der sker maatte en Retfærdighedshandling mod Købstadkredse, fordi det er dem, der ere voksende stærkest — paa Grund af forskellige Omstændigheder her i Landet vokser Købstadbefolkningen stærkt, og det er nær ved, at Befolkningen paa Landet tager at — det er kun et Villighedsstrab, vi opfyldte over for Købstæderne, men dog vil jeg sige, at kunde man faa en Landkreds eller to søjede til, saa vilde det jo være godt. Jeg vil minde om, at ude i Vestjylland, hvor vi have de overordentlig store Kredse, og hvor der er langt til Valgstederne, vil der være Grund til at oprette en ny Landkreds, navnlig i Holsleb, men jeg giver den ærede Indenrigsminister Ret i, at det er maatte rigtigst, at en saadan Ændring ikke fremkommer her i Tinget. Jeg skal derfor anbefale, at vi vedtage det foreliggende Forslag, og at det hurtig maa kunne gennemgaa de forskellige Behandlinger, for at det kan komme til Folketinget.